

s a t o h s a i

b ó n g

Mục lục

[\[0 \]](#)

[\[1 \]](#)

[\[2 \]](#)

[\[3 \]](#)

[\[4 \]](#)

[\[5 \]](#)

[\[6 \]](#)

[\[7 \]](#)

[\[8 \]](#)

[\[9 \]](#)

[\[10 \]](#)

[\[11 \]](#)

[\[12 \]](#)

[\[13 \]](#)

[\[14 \]](#)

[\[15 \]](#)

[\[16 \]](#)

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[0]

Tôi thấy chúng ở khắp mọi nơi.

Chúng bay lơ lửng trên không như những quả khinh khí cầu. Những trái bóng bay mang khuôn mặt giống con người y xì đúc.

Tôi đã thấy "quả bóng" của bạn bè tôi, ông bà tôi, bố mẹ tôi, thậm chí là, cả tôi nữa.

Chúng biết nói. Thậm chí chúng có thể tranh luận như một nhà hùng biện xuất sắc. Tất nhiên, tôi cãi nhau với chúng ở trong nhà, ngăn cách bởi cửa sổ đóng kín chỉ đục một lỗ thông hơi nhỏ xíu.

Nếu cái lỗ to hơn, chắc chắn "nó" - "quả bóng" của tôi, sẽ khéo léo luồn dây thừng vào và bắt lấy cái cổ ồm yếu này - tin tôi đi, chúng làm trò xỏ dây thừng qua lỗ giới như xỏ kim ấy. Và thế là tôi tiêu đời.

Những ngày đầu tiên, Chính phủ cố trấn an người dân bằng mấy câu vớ vẩn theo những lí thuyết sáo rỗng mà họ có thể nghĩ ra. Một ông cấp cao nói - đó là trò đùa ác ý của một phần tử khủng bố; một ông cấp cao khác - không việc gì phải lo lắng, quân đội luôn sẵn sàng để bảo vệ đất nước này bất cứ lúc nào.

Nhưng chúng tôi đều biết, điều đó không đúng.

Tôi đã nhìn thấy nhiều người mặc cảnh phục, bị "quả bóng" của họ thắt cổ cho tới chết và chúng mang theo xác họ mà đi khắp thành phố.

Và đến hôm nay, tôi nhìn thấy một trong hai ông quan chức cấp cao trên TV hôm đó bay qua cửa sổ phòng mình. "Quả bóng" mang cái xác có hình khuôn mặt giống ông ta y như đúc nhìn tôi cười khà khà.

"Đóooo... chỉ làaaaaa... trò đùa áccccc ý...thôiiii..."

Tôi ngồi thụp xuống ôm đầu, run lấy bấy chờ "ông ta" - ý là cái xác và "quả bóng", bay xa. Từ khi những "quả bóng người" xuất hiện, tôi thường hoảng loạn nhiều lần trong ngày. May mà thuốc an thần trong nhà vẫn còn, không thì tôi không tài nào mà ngủ được.

Nhưng vẫn chưa tới phần kinh khủng nhất. Tôi biết, lát nữa "nó" sẽ đến đây.

"Quả bóng" của tôi.

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[1]

Tôi không biết việc này bắt đầu từ bao giờ.

Ngày đó tôi được nghỉ hai tiết cuối vào buổi sáng, vì thế tôi đi thẳng về nhà với mong muốn có thể tranh thủ chút ít thời gian chơi game. Bố mẹ đi làm và em gái đi học chưa về. Vì trời quá nóng, tôi quyết định đóng cửa sổ và bật điều hòa. Tin tôi đi, đóng cửa vào ngày hôm đó là hành động sáng suốt nhất của tôi trong mười bảy năm trời.

Khoảng ba mươi phút sau khi khởi động game, ánh sáng bên ngoài chiếu vào phòng đột ngột bị che khuất. Theo phản xạ, tôi quay sang nhìn cửa sổ. Một quả bóng bay mang khuôn mặt của con người lướt qua. Vài quả cười khành khạch và cố tình dán mặt vào mặt kính khiến tôi nổi một tảng da gà.

"Cái quái gì vậy chứ?" Tôi nghi hoặc tự hỏi. Tôi đứng lên đi gần tới cửa kính để nhìn rõ hơn. Bất chợt, bác hàng xóm vẫn hay mang rau củ sang cho nhà tôi bị quả bóng mang khuôn mặt giống ông y đúc kéo lên. Bác giãy giụa trong vô vọng. Và như một nỗ lực cuối cùng, ông ném cái bay đang cầm trên tay vào "quả bóng". Ồ! Tất nhiên nó phải xì xuống rồi. Trong bóng bay toàn là khí mà.

Nhưng tôi đang thấy gì thế này? Quả bóng xì hơi thật, nhưng bác hàng xóm cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Từ nơi quả bóng bị đâm thủng - má bên trái, thì trên mặt ông cũng có một lỗ thủng y như vậy. Và ông cũng "xì hơi" luôn. Cả người ông cùng trái bóng bay đó rơi xuống một cách êo uột.

Từ má bên trái, máu tuôn xối xả. Cả người bác hàng xóm nhanh chóng khô quắt lại như quả táo héo.

Tôi hoảng sợ. Và tôi biết đây không phải là lúc để đùa. Bởi vì một lúc sau, tôi đã nhìn thấy "quả bóng" của mình.

Nó mang khuôn mặt y hệt tôi.

Giọng nói y hệt tôi.

Và nó mang theo thòng lọng thắt cổ dành cho riêng mình tôi.

Nó dán mặt vào cửa kính. Bằng cách thần kì nào đó, âm thanh của nó vang lên rõ mồm mọt.

"Xin chào0000... tìm được rồi nhéeee..."

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[2]

TV nói tốt nhất không nên ra khỏi nhà vào những ngày nhạy cảm này.

Nhưng dần dà, tôi biết, đó chỉ là một cách nói giảm nói tránh cho việc "hãy tự nhốt mình ở trong nhà cho tới hết đời" mà thôi.

Mẹ và em gái đang ở trong trường học. Chuyện xảy đến khi mẹ đang đi đón em. Và bố vẫn đang mắc kẹt ở công ti. Chúng tôi chỉ có thể liên lạc qua điện thoại. Đã một tuần tôi chưa được gặp gia đình mình.

Bầu trời thành phố trở thành một bãi tha ma di động với những cái xác bị bóng bay thắt cổ treo lủng lẳng. Thức ăn đang dần cạn kiệt. Và hằng đêm tôi không thể ngủ nếu không có thuốc an thần trong hộp thuốc. Nỗi sợ này quá lớn. Cứ nhắm mắt lại, tôi sẽ thấy cái chết diễn ra xung quanh mình vào ban ngày. Tôi cảm thấy khó thở khi tưởng tượng cái thòng lọng kia sẽ thắt cổ của mình như thế nào.

"Quả bóng" làm bạn với tôi từ bảy giờ sáng tới năm giờ chiều. Sau đó nó phải rời đi. Nó nói là phải đi "bơm khí".

Bạn sẽ không thể biết điều đó kinh khủng cỡ nào khi luôn có một con quái vật khủng bố có giọng nói y hệt bạn lúc nào cũng lải nhải bên ngoài. Nó dụ dỗ bạn mở cửa sổ ra, để nó kể cho bạn những chuyện hay ho. Nhưng thực chất là nó chỉ chờ đến khi thần kinh của bạn sụp đổ mà làm theo lời nó. Sau đó cái thòng lọng nó luôn mang theo sẽ thít chặt lấy cổ bạn. Bạn sẽ gia nhập binh đoàn xác chết lủng lẳng trong thành phố. Cơ thể bạn sẽ mục ruỗng từng ngày và bốc mùi kinh khủng.

Xem kìa, nó đến rồi. Trông nó béo tốt và căng khí hơn hôm trước.

"Ôi sao cậu vẫn chưa mở cửa sổ ra thế? Hôm nay nắng đẹp lắm." Nó dán cái mặt của mình vào cửa kính và bắt chuyện một cách thân thiện. Tôi chỉ thấy sợ. Nó như một con ác quỷ. Lời nó nói ra luôn có sức hấp dẫn. Đã lâu rồi tôi chưa được thưởng thức không khí trong lành bên ngoài.

Mặc dù tôi biết bên ngoài hiện giờ tràn ngập mùi hôi của xác thịt phân hủy. Nhưng chỉ cần nó nói, nắng đẹp lắm, tôi sẽ tự khắc quên đi điều ấy.

"Thức ăn của cậu đã hết chưa?" Nó lại tiếp tục. "Chết đói là không hay đâu. Mà trong nhà cậu chẳng có tảng thịt nào để xẻ ra nữa cả."

"Cút đi cút đi cút đi..." Tôi bịt chặt tai. Trống ngực đập thành thịch. Tôi có cảm giác những điều nó sắp nói sẽ rất kinh khủng. Tôi không muốn nghe. Tôi sợ hãi đủ rồi.

"Hôm nay tôi bay qua chỗ mẹ của chúng ta và em gái bé bỏng. Biết tôi nhìn thấy gì không? Trường học hết lương thực và họ đã buộc phải rút thăm xem ai sẽ là vật hi sinh." Nó nói với cái giọng hưng phấn bệnh hoạn.

"Thật không may làm sao." Nó tỏ vẻ tiếc nuối và thở dài bất đắc dĩ. "Em gái chúng ta đã trở thành món súp thịt cho một nhóm người."

Mắt tôi mở trừng trừng. Dạ dày quặn lên dịch chua. Tôi ghé vào tường mà nôn - nếu như tôi có đủ thức ăn trong bụng để nôn một trận ra trò. Lấy tay bịt chặt miệng, nhưng vẫn không ngăn nổi cơn nức nở run rẩy. Em gái đáng yêu xinh đẹp của tôi, bị xẻ ra làm súp?

"..." Tôi không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Tại sao điều này lại xảy ra? Tại sao?

"Quả bóng" của tôi vẫn cứ lượn lơ bên ngoài.

"Hey, cậu thử đoán xem, bao giờ đến lượt mẹ của chúng ta?"

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[3]

Tôi phải trốn ra ngoài. Phải trốn ra ngoài.

Cái đói dày vò khiến tôi trở nên vô cùng chật vật và khổ sở. Mới hôm qua, tôi đã phải giết con mèo đi lạc vào nhà và nấu nó lên. Tay tôi run, môi tôi run, mí mắt tôi giật giật, cả người như người vừa ốm xong một trận nặng. Nhưng nhát dao đâm xuống con mèo bé nhỏ đó lại cực kì dứt khoát. Máu bắn lên mặt khiến tôi buồn nôn. Nhưng không sao, máu cũng chỉ như tiết canh mà thôi, đúng không? Vừa ăn vừa khóc. Tôi cảm thấy kinh tởm chính bản thân mình. Nhưng không sao đừng được. Thức ăn, thức ăn. Tôi cần thức ăn. Tôi không biết khi người ta bị đẩy vào đường cùng sẽ làm ra những gì. Nhưng ít nhất vẫn còn có điều an ủi tôi rằng, mình chưa giết người.

Và tôi không nghĩ mình may mắn tới nỗi ngày nào cũng có mèo đi lạc vào nhà. Nhân lúc chưa mất sức và "quả bóng" hăng còn bận "bơm hơi" ở nơi nào đó, tôi phải trốn đi.

Đồ đạc tôi không có gì nhiều. Chỉ đóng gói trong một balo. Lúc sáu giờ, "quả bóng" đã khuất xa, tôi mới quyết định đẩy cửa ra ngoài. Đây là lần đầu tiên sau ba tuần tự giam mình.

Tôi cố nép mình dưới những mái nhà, tránh tầm nhìn của những quả bóng đang lơ lửng. Bọn treo xác người không còn mấy, chỉ còn những quả bóng tuần tra - ấy là tên tôi đặt thế, bọn này thường xuất hiện sau khi bọn bóng bay mặt người đi "bơm khí". Chúng không có mặt, nhưng vẫn có

thông lọng. Và có trời mới biết chúng sẽ làm gì. Vì thế cẩn thận vẫn là trên hết.

Tôi sẽ đi tới nhà trẻ của em gái đầu tiên. Nơi đó cách nhà không xa lắm, chỉ qua hai khu phố là đến. Tôi nghĩ mình có thể vượt qua an toàn.

Hoàng hôn dần buông. Bóng tối bắt đầu ăn mòn thành phố. Đâu đó vẫn có những ánh đèn từ cửa sổ hắt ra, và vài cột điện - không biết bằng cách nào, vẫn đang tỏa sáng. Chắc là những người còn sống. Họ đang làm gì nhỉ? Sợ hãi, nghỉ ngơi, hay đang ăn lẫn nhau?

Trong không khí tràn ngập mùi hôi của da thịt khiến tôi phải kéo cao cổ áo tới mũi. Thật không thể tưởng tượng được vào ban ngày, khi có nhiều xác trong thành phố như thế, không khí sẽ có mùi gì.

Di chuyển hết sức cẩn thận. Tôi không muốn gây chú ý cho mấy quả bóng tuần tra trên đầu.

Nhưng tôi vẫn phải dừng bước. Ngay trong tầm nhìn của mình, tôi nhìn thấy cảnh tượng hết sức hãi hùng. Một người đang ngồi xổm trên đất, lấy dao cắt thịt từ một cái xác. Ồ, hiển nhiên đó là một cái xác rồi. Nó không còn động đậy nữa. Và bên cạnh họ là một quả bóng đã bị đâm thủng.

Đó... không phải là "quả bóng" của cái xác kia chứ?

Suy nghĩ này khiến tim tôi nhảy thịch một cái. Người này hạ những quả bóng mang tử thi, rồi sau đó xẻ thịt ăn?

Tự nhắc mình không nên xem nữa mà hãy nhẹ nhàng trốn đi. Nhưng tôi không tìm được tò mò, chậm chạp bước đến.

Người kia quay lại. Chàng trai mang tròng mắt sáng quắc như điều hâu khiến tôi giật mình. Hắn ta cười và hỏi vu vơ: "Ồ, một người còn sống à?"

Và khi hắn đứng lên, áo dính máu, tay cầm rìu, thì tôi đã biết mình lâm vào nguy hiểm thực sự. Đại não gào thét "chạy đi, chạy đi", nhưng không thể nhấc nổi chân. Tôi khuyu gối, không ngừng cầu xin: "Tha cho tôi... tha cho tôi..." Nhưng hắn ta không nói gì. Tôi nghĩ là mình nói chưa đủ to, nên đành phải hét lên: "Làm ơn tha cho tôi!"

Lúc này hắn mới có phản ứng. Và đến lượt hắn gào lên: "Cậu bị điên à? Im mồm lại nếu không chết cả lũ!"

Lúc đấy tôi mới hiểu điều hắn nói là gì.

Những quả bóng tuần tra đã đi tới chỗ này. Chúng đã chú ý tới sinh vật sống vẫn đang sờ sờ hít thở ở đây.

Chúng là những quả bóng không có khuôn mặt. Nhưng bề mặt của chúng đang biến đổi. Biến đổi thành khuôn mặt của tôi và người cầm rìu.

Rất nhiều. Rất nhiều "chúng tôi" đang lơ lửng trên không.

Tôi nghĩ mình sẽ phải gọi chúng là những quả bóng thay thế.

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[4]

Chàng trai kia tên là Lucas. Hóa ra cậu ta từ thành phố phía Tây đến đây, cũng không có ý gì xấu. Từ Lucas, tôi biết được một tin tức đáng buồn, thành phố phía Tây cũng giống như ở đây, đã bị những quả bóng người chiếm cứ.

Lucas mất khá thời gian để trấn an tôi rằng cậu ta không phải người xấu. Và vì không có lựa chọn nào khác, tôi tự ép mình phải yên tâm hơn một tẹo.

"Nhưng bên đó tình hình tốt hơn bên này nhiều". Lucas nói, đoạn chia cho tôi một ít bánh mì mang theo. "Không có người chết. Lúc đầu tôi nghĩ chúng không có ý định tấn công. Nhưng bạn của tôi - khi đi đến địa phận của thành phố này, đã bị treo cổ. Hình như mục đích của chúng là ngăn cản mọi người đến đây."

Tôi cẩn thận xé bánh mì và cho vào miệng nhai một cách khô khốc. Tò mò hỏi Lucas: "Vậy sao anh lại đến đây? Sao anh vào được?"

Lucas nhún vai: "Tôi đi vào buổi tối. Có lẽ chúng không giám sát ta chặt chẽ bằng ban ngày."

"Vậy anh... cái xác..." Tôi lắp bắp, cố tìm từ ngữ thích hợp để hỏi vụ cái xác và quả bóng ban nãy. Mà Lucas tất nhiên biết tôi đang định hỏi cái gì. Anh ta nói luôn: "Cậu nghĩ đúng đấy. Tôi xẻ thịt họ."

Tôi há hốc mồm.

Lucas quan sát tôi với tư thế của một tay lão làng với thẳng ranh vất mũi chưa sạch: "Hôm nay là ngày thứ mấy cậu ra ngoài? Bạn tôi ơi, chúng ta phải làm mọi cách để sống sót. Lương thực thì ngày càng khan hiếm. Cậu có biết khi những quả bóng xuất hiện, chính phủ đã ra lệnh thu hồi thực phẩm không? Hơn nữa, họ cũng đã chết rồi mà."

"Làm sao anh biết? Anh ở thành phố bên cạnh và không bị ảnh hưởng... anh..."

Lucas ngập ngừng: "Cậu nói đúng. Đáng lẽ ra tôi cũng không mạo hiểm mạng sống như thế này. Nhưng một người bạn đã phát tín hiệu cầu cứu tới tôi."

Lucas lục túi, lấy ra một mảnh giấy nhàu nhĩ. Dưới ánh đèn tù mù, mấy con chữ ngoằn ngoèo đáng sợ.

"Cứu tôi. Chúng sắp hết khí rồi."

"Tôi không biết khí được nhắc tới là gì. Nhưng có vẻ như chẳng phải thứ gì tốt đẹp. Tôi cần tìm hiểu nó." Lucas nhìn tôi chăm chú. Cổ áo sơ mi nhiễm máu hãn đã khô kết lại rồi. Nhưng hình như cậu ta không quan tâm. Tôi có cảm giác Lucas đang chờ tôi nói ra điều gì đó.

"Tôi biết một chút về khí này." Tôi do dự nói, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sắc như điều hâu của Lucas. "Nhưng... anh phải giúp tôi tới nhà trẻ của em tôi."

"Nó ở đâu?"

"Cách đây gần hai khu phố."

"Tốt lắm. Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát." Lucas thoải mái cười. "Cậu tên là gì ấy nhỉ?"

"Grudy."

"À, Grudy." Lucas cười. "Tôi đã từng nghe tên của cậu ở đâu rồi ấy nhỉ?"

Và cậu ta ngân nga hát một bài đồng dao.

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[5]

Tôi và Lucas phải ở trong nhà từ tối hôm qua cho tới chập tối hôm nay. Cũng vì khoảng bảy giờ sáng, quả bóng của tôi sẽ quay lại - mặc dù tôi không biết nó có tìm được mình nhanh như thế, hay ít nhất - đã phát hiện ra tôi bỏ trốn hay không. Nhưng chắc chắn một điều, nó vẫn đang lượn lờ trên trời, và tôi không đời nào mạo hiểm mà ra ngoài.

Lucas cũng không phản đối việc ở lại trong này thêm vài giờ đồng hồ. Chủ yếu là bởi quả bóng của cậu ta đã xuất hiện. Và trong thời gian chúng tôi ngồi chơi bài với nhau, nó cứ hướng vào nhà mà nói với cái âm giọng nhão nhoẹt như bùn.

"Heeee, Lucasss... bạn mới hả?"

"Không phải việc của mày. Im mồm đi đồ ồn ào." Lucas nói và vứt ra con hai cơ, chặn đứng át bích của tôi.

Thật lạ là cậu ta có thể bình tĩnh như thế. Giống như không hề quan tâm kẻ đang muốn giết mình đang nhìn với cặp mắt hau háu như điều hâu. Còn tôi thì run từ nãy tới giờ, không thể tập trung mà chơi một ván ra trò. Thình thoảng, tôi lại không tìm được mà liếc ra bên ngoài. Quả bóng bắt được ánh mắt của tôi. Nó cười hềnh hệch:

"Ồ, cậu bạn, người đồng hành của cậu hôm nay không đến sao?"

"Không cần quan tâm đến nó." Lucas ngắt lời một cách thô lỗ trong khi xào lại bài. "Cậu không cần thiết phải trả lời tất cả những gì chúng hỏi,

hiểu chưa? Khi chúng ta ở trong này, dây thừng của chúng không cách nào vào được. Chúng ta an toàn."

Đúng thế, đâu có gì phải sợ. Tôi thở ra nhẹ nhàng, biết ơn Lucas vô cùng vì đã khai sáng cho mình.

"Như thế thì không được đâu. Nếu người đồng hành của cậu không ở cùng cậu, nó sẽ mất kiểm soát sớm thôi." Quả bóng của Lucas ra vẻ quan tâm và nói. Nhưng có nói nữa cũng vô ích. Tôi vừa học được cách ngậm miệng lại nên bây giờ sẽ là khâu thực hành.

Trước khi rời đi, nó thở dài: "Con người các cậu lúc nào cũng thế. Ê, phải biết khi nào là lời khuyên đúng đắn, khi nào là đùa giỡn vui vẻ chứ?"

Lucas xuống bếp nấu một ít thịt. Tôi nhận ra đó là miếng thịt cậu ta xé từ thi thể hôm qua. Và tôi nói: "Không, không đời nào tôi ăn cái thứ đó."

Lucas kì quái nhìn tôi: "Vậy cậu định nhịn đến hết đời? Thử xem, cũng không khác thịt lợn là mấy đâu. Mặc dù hơi mùi rồi. Nhưng chúng ta nên học cách thích nghi dần là vừa."

"Tôi sẽ không ăn thịt người." Nhìn nồi canh đen ngòm trên bếp, dạ dày lại quặn lên, tôi nghĩ mình lại sắp nôn. Giọng nói của quả bóng lớn vờn trong đầu: "Em gái chúng ta đã trở thành món súp thịt cho một nhóm người."

Người mà Lucas cắt thịt để ăn, chắc hẳn cũng có gia đình. Và gia đình đang mong mỏi hoặc lo lắng cho người đó. Ấy vậy mà chúng tôi ở đây, cãi nhau xem nên ăn hay không ăn một phần thịt của ông ta.

Tôi có thể giết mèo để ăn. Nhưng không bao giờ ăn thịt người. Đây là căn nuốt đồng loại - việc chỉ có lũ thú vật chưa tiến hóa mới làm.

Tôi nhìn Lucas như nhìn một con quái vật. Bảo sao cậu ta có thể bình tĩnh như thế trong mọi hoàn cảnh. Bạn biết đấy, khi một người đủ tàn nhẫn và bản lĩnh, họ cóc sợ gì cả.

Lucas nhún vai, cũng không ép. Cậu ta bê nồi thịt ra ngoài, để ngay gần lên bàn, sau đó quay ra lục ba lô lấy ra cái hộp ném cho tôi.

"Thuốc viên dinh dưỡng." Lucas giải thích. "Tôi không muốn tối nay khi đang đi cậu lại ngắt xiù và mang lại phiền toái."

Và kế tiếp, tôi nghe cậu ta bất mãn.

"Thảo nào Grudy chỉ sống được bảy ngày. Đồ nhát cáy."

Tôi tức giận, cầm lấy hộp thuốc dinh dưỡng và gào với Lucas: "Này, tôi nghe thấy đấy nhé!" Chẳng ai vui vẻ khi bị gọi là đồ nhát cáy. Đặc biệt là trong hoàn cảnh chẳng có tí ti niềm vui nào như thế này. Bạn có tưởng tượng được không?

"À..." Lucas mỉm cười vô hại. "Bạn của tôi, hi vọng cậu bỏ qua lời lầm bà lầm bầm của tôi khi nãy. Grudy mà tôi nói, đâu phải là cậu?"

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[6]

"Được rồi." Lucas thở phào một hơi sau khi xếp xong đồng đồ thu được trong nhà vào ba lô, còn xách thêm cả một túi bóng nhỏ thực phẩm tìm được - chủ yếu là, một gói snack đang ăn dở, ba lon bia và hộp mì udon còn nguyên gói gia vị. Sau đó cậu ta quay lại nhìn tôi, nghiêm túc nói.

"Trước khi rời nhà, tôi phải nói rõ với cậu vài nguyên tắc."

Tôi gật đầu rõ mạnh, nghĩ rằng Lucas sẽ nói vài thứ siêu ngẫu kiểu như "nguyên tắc sinh tồn" hay gì đó đại loại. Nhưng cuối cùng, cậu ta chỉ nói: "Cậu cần giữ im lặng, đừng có hét lên như con gái. Hãy nhớ tới đêm hôm trước."

Tôi chờ Lucas nói tiếp. Nhưng cậu ta đã quay trở lại với cái ba lô của mình.

"Chỉ có như vậy thôi sao?" Tôi cẩn thận hỏi lại, phòng khi Lucas thực sự quên mất vài điều quan trọng của nguyên tắc sinh tồn. Bạn biết đấy, ngày nay khi công nghệ phát triển và con người ngày càng trở nên ục ịch lười vận động, chứng hay quên rất dễ mắc phải.

"Chứ cậu muốn gì nữa?" Lucas quả là một con người không kiên nhẫn. Xem kìa, lại chuẩn bị nổi đóa lên đấy.

"Này, bạn đồng hành. Tôi chỉ hi vọng cậu có thể giữ im lặng, được chứ? Nếu cậu gây tiếng động và khiến những quả bóng chú ý, tôi sẽ chẳng ngại mà quăng cậu lại để chạy đi đâu."

"Nhưng nếu tôi chết, ai sẽ là người giúp cậu tìm hiểu "khí" của bọn bóng bay?" Tôi không phục mà vặn lại ngay. Chẳng ngờ Lucas thẳng thừng cho biết: "Giữa mạng sống và thông tin, tôi tin là tôi thích mạng sống hơn."

"... quan điểm của cậu rất rõ ràng."

"Cảm ơn vì lời khen."

...

Lucas đưa cho tôi một cái đèn pin đã được vặn - đến - mức - nhỏ - nhất. Vặn đến mức nhỏ nhất nghĩa là, nếu bạn không dí sát mặt xuống nơi soi đèn thì bạn sẽ chẳng nhìn thấy gì cả. Nhưng Lucas nói: "Những quả bóng kia không có mắt, không nghĩa là chúng mù đâu."

Tôi thấy cậu ta nói gì cũng có lí cả, vì thế nên cũng chẳng phàn nàn nhiều. Chúng tôi đang đứng dưới mái hiên. Lucas nhìn mấy cái bóng lập lờ trên không trung, quay sang thì thầm với tôi: "Khi tôi bắt đầu đi, phải theo sát ngay. Nếu cậu bị rớt lại, tôi sẽ không quay lại cứu đâu."

Tôi định nói: "Dù sao chúng ta cũng là bạn đồng hành, cậu không nên lạnh lùng như thế." Nhưng khi vừa mở mồm, Lucas đã trừng mắt nhìn tôi. Và thế là tôi buộc phải tự khóa miệng lại.

Trời tối dần.

Gió lạnh mang theo mùi hôi thối của xác thối thối tới khiến tôi rùng mình. Chúng giống như những lưỡi dao ghê tởm đang lướt qua da thịt. Đèn đường nhấp nháy liên tục. Có một cột đèn ở đằng xa đang rả những tia điện màu xanh xám cuối cùng trước khi tắt hẳn. Rõ ràng là nhiên liệu không còn đủ để cung cấp nữa. Chúng đang cạn kiệt.

Một ngày nào đó, ánh sáng vẫn minh, ý tôi là đèn điện, sẽ biến mất khỏi thành phố này. Chẳng gì có thể đảm bảo chuyện đó không xảy ra. Mấy

ông chính trị gia thì chắc đã chết hết cả rồi. Ít nhất là - một ông phát biểu chuyện này chỉ là một trò đùa khi những quả bóng người xuất hiện, đã gia nhập binh đoàn xác chết treo lủng lẳng từ tám đời.

Lucas cặm cúi đi phía trước. Tôi theo sát cậu ấy. Cả hai cố hết sức để nép mình dưới mái hiên của những ngôi nhà, hy vọng có thể thoát khỏi tầm nhìn của những quả bóng. Thịnh thoảng sẽ có vài cái xác chắn đường đi, nhưng biết cách bước qua thì vẫn ổn cả. Tôi dẫm vào ngón tay chết một lần. Nhưng so với những gì đã nhìn thấy và trải qua, tôi chỉ hơi sợ tí tẹo. Ăn năn là nhiều hơn cả. Tôi nghĩ mình nên dừng lại cầu nguyện cho người xấu số này một chút, nhưng nghĩ ra Lucas không đời nào đợi chờ, vì vậy đành cúi đầu đi tiếp.

Chúng tôi đi khá nhanh. Nhưng khi hết con phố thứ nhất, đã xảy ra một chút vấn đề.

Không còn mái hiên nữa. Phải đi qua đoạn đường không gì che chắn ít nhất là 300m - ấy là Lucas ước lượng thế. Và chúng tôi đang dừng lại ở mái hiên cuối cùng. Lúc này, Lucas mới ghé sát tai tôi thì thầm: "Tôi sẽ qua đó trước. Quan sát kỹ vào, đoạn này phải đi từng người một."

"Nhưng... nhưng nếu như anh..." Tôi định nói là "chết" thì Lucas đã trấn an: "Tôi có thể thoát được. Yên tâm. Grudy, thở sâu vào. Cậu vẫn luôn muốn học cách sinh tồn đúng chứ? Cứ coi như đây là bài học đầu tiên."

Cậu đưa cho tôi một khẩu súng ngắn, không quên dặn: "Tôi đã mở chốt an toàn rồi. Tức là chỉ cần bóp cò, nó sẽ bắn ngay. Cả băng đây đạn. Nếu gấp quá, cứ bắn - hoặc làm gì đó đánh lạc hướng chúng, hiểu chưa? Nghiêm cấm bắn vào mặt."

"Nếu như tôi bắn trật vào mặt chúng thì sao?" Tôi chưa từng chạm vào một khẩu súng thật. Trong mấy trò chơi điện tử - tôi cũng có sử dụng vài

khẩu, nhưng trò chơi và thực tế thì luôn khác xa nhau một vạn tám nghìn dặm. Chân tôi lại hơi run rồi. Và khi nghe Lucas nói, tôi càng run tợn.

"Cậu sẽ có một cái lỗ trên mặt." Lucas tổng kết trước khi bước ra khỏi mái hiên.

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[7]

Dưới ánh sáng lay lắt của cột đèn đường hiếm hoi còn sót lại, Lucas đi chuyển thật chậm. Bước chân gõ trên nền đất nghe không ra âm thanh - Lucas đi lại rất nhẹ nhàng. Cái ba lô to đùng trên lưng có vẻ như cũng không gây trở ngại gì cho lắm. Cậu ta cực kì thành thực. Đột nhiên tôi nghĩ rằng, Lucas đã từng tham gia khóa huấn luyện ý chí sinh tồn hay lính thủy đánh bộ, đại loại vậy. Người bình thường, ít ai có khả năng khổng chế và thích nghi hoàn cảnh mạnh mẽ như thế, đúng không?

Mấy quả bóng vẫn lơ lửng trên không. Tôi rướn cổ lên một tẹo để nhìn xem có mặt của bọn đã - biến - thành - chúng - tôi tối hôm trước hay không. May mắn thay, bề mặt của chúng đều đang trống trơn. Điều đó có nghĩa là tôi, và cả Lucas phía bên kia nữa, vẫn chưa bị phát hiện.

Trong lúc tôi đang nghĩ như thế, Lucas đã chạm chân tới mái hiên tiếp theo. Cậu vẫy tay với tôi thì phải. Chắc ý muốn nói là mau đi thôi.

Lucas đã an toàn, nên tôi nghĩ mình sẽ ổn cả. Xốc lại tinh thần, rón rén bò ra khỏi nơi ẩn nấp. Tôi cố gắng không bị mất dấu bóng dáng lơ mờ của Lucas cách đó vài trăm mét. Mà cậu ta vẫy tay nhiều thật đấy, tôi đã bắt đầu đi rồi cơ mà?

Sau này Lucas mới bảo tôi rằng, khi người ta vẫy tay thì nghĩa là người ta muốn bạn làm một trong hai điều sau: đi đến nơi họ đứng hoặc quay đầu chạy nhanh ra khỏi chỗ đó ngay lập tức.

Đáng tiếc tôi là một thằng khá đầu đút trong khoản này nên đã hiểu sai ý của Lucas.

Thực ra cậu ta muốn nói với tôi. CHẠY ĐI !

Bởi vì quả bóng của tôi đã xuất hiện.

Nó réo trên không trung với cái giọng y hệt tôi, nhưng với âm vực kinh tởm mà chẳng có người bình thường nào hét lên to như thế vào ban đêm.

"Grudyyy... Grudyyyy... cứng ở đó phải khôngggg?"

Tôi ngẩng đầu lên và chúa ơi. Nhìn nó tệ quá đi mất. Dưới ánh sáng mờ mờ của ánh trăng và đèn đường, tôi có thể nhận ra nó xẹp hơn trước nhiều. Như thể chuẩn bị rớt đến nơi vì không có đủ khí bên trong vậy. Cái cách nó bay - thật là dật dẹo, y như gã say rượu không nhìn rõ đường đi nước bước. Vẻ mặt của nó cau có kinh khủng khiếp. Các nếp nhăn xuất hiện do không đủ không khí để làm căng, và nhìn nó bây giờ như bản sao của tôi năm sáu mươi tuổi vậy - nếu như tôi còn sống được vài chục năm nữa.

Tôi lập tức quay người muốn chạy vào ngôi nhà ngay cạnh. Nhưng nó lại bị khóa, và có cách mấy cũng không mở ra nổi. Lucas bây giờ cũng bất chấp mà hét to: "Chạy đi, Grudy, chạy sang bên này!"

Cậu ta đã mở được cửa của căn nhà bên kia.

Chân tôi run lảo, nên không chạy nhanh như đã nghĩ. Các tế bào thi nhau gào thét cần làm gì đó để giải tỏa nỗi sợ hãi này. Quả bóng nhìn bước chân trốn chạy của tôi, không hiểu sao nó càng tức giận hơn.

"Đứng lại! Đứngggg... lạiiii...!" Nó hét lên và lao đảo trên không trung. May mắn thay, tôi thì chậm thật, nhưng nó chẳng nhanh nhẹn hơn là bao. Có thể là bởi khí bơm bên trong không còn đủ nữa.

Tuy nhiên, một rắc rối nữa đã xảy ra. Những quả bóng thay thế đã chú ý đến bên này..

Chúng đang xếp hàng ngay trên đầu tôi.

Nhưng thật kì lạ. Không có một sự biến đổi nào cả. Cũng không có động thái nào cho rằng chúng sẽ tham dự cuộc rượt bắt này. Hôm nay, có vẻ như chúng thích làm khán giả hơn.

Tôi không thắc mắc nhiều về chuyện đó. Vì chúng không giúp đỡ quả bóng kia thì tôi cũng đỡ được khối việc.

Quả bóng của tôi có vẻ như hoàn toàn mất kiểm soát. Nó rít lên những từ ngữ lộn xộn và sau cùng, tôi chẳng nghe rõ cả câu nó muốn nói là gì nữa. Vài từ "chết đi" hay "bổ sung" được lặp lại khá nhiều lần. Nhưng tôi không hiểu, vậy nên bỏ qua.

"Nhìn sắc mặt mày tệ quá, muốn nghỉ ngơi một chút không?" Tôi hét lên với nó với hi vọng phân tán sự chú ý. Chẳng ngờ nó đã đuổi đến nơi. Lạ chúa, cái thòng lọng cách tôi chỉ vài mươi cen-ti-mét. Nó cay nghiệt đáp: "Chỉ sau khi tao thắt cổ được màyyyy..."

"Á!" Tôi gào lên vì sợ. Khẩu súng cầm chắc trong tay này giờ giơ lên bắn lung tung. Tôi đã quên bém mất lời dặn của Lucas là nghiêm cấm bắn vào mặt. Nhưng tầm bắn khá thấp nên may mắn không trúng vào bộ phận thiết yếu ấy. Thay vào đó, một viên đạn bắn trúng dây thừng và làm nó rơi xuống.

Sau mấy tiếng "đòàng đòàng" vang lên trong buổi đêm, không gian trở nên yên tĩnh đôi chút. Tôi và quả bóng nhìn nhau. Tôi thở gấp - nó vẫn đang lơ lửng. Đột nhiên, nó nở nụ cười quỷ dị: "Ai muốn chơi trò buộc dây nàoooo?"

"Chạy đi, Grudy, chạy!" Lucas hét lên một lần nữa và kéo tôi ra khỏi vài phút nghỉ ngơi. Lạ chúa, cái dây thòng lọng như một con rắn uốn éo dưới đất và nó đang bò đến chỗ tôi với tốc độ nhanh không tưởng.

Tôi nghĩ kì này mình khó mà thoát.

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[8]

Bạn đã bao giờ xem kênh Discovery trên TV chưa?

Thỉnh thoảng khi ngồi trên sofa uống nước ngọt và ăn bánh kẹo với em gái, bố mẹ ngồi ở bên cạnh, chúng tôi xem kênh đó.

Có một ngày, chương trình phát kiến thức về bò sát. Có một con rắn lục màu xanh đã trở thành nỗi ám ảnh của tôi.

Cả người nó trơn tuột như không có vẩy. Máy quay theo sát từng cử động của nó. Cái lưỡi đỏ lòm chẻ làm hai cứ phát ra tiếng "xì xì".

Nó bò rất nhanh. Đôi mắt của loài máu lạnh không chút tình cảm. Giống như chỉ cần có người vô tình ngang đường nó, nó cũng sẽ tìm mọi cách giết chết kẻ đó. Truyền nọc độc vào nạn nhân xấu số kia. Hoặc là, sử dụng thân hình mảnh dẻ đáng sợ của mình mà thít chặt lấy một số bộ phận - tôi nghĩ vậy.

Cái dây thừng bị bắn đứt dưới đất kia khiến tôi nhớ lại hình ảnh con rắn lục đang bò.

Quả bóng trên cao không đuổi theo nữa. Có lẽ nó đang giao hết phần việc còn lại cho dây thừng của mình. Nó rít lên: "Khôngggggg còn thời gian... giết nóoooo đi..."

"Grudyyyy... cũng không nghĩ rằng ở một chỗ với bọn này sẽ rất tuyệt sao?"

Tôi chạy - hay thay vì nói là chạy, đi loạng choạng có lẽ chính xác hơn. Chưa bao giờ tôi hối hận vì không học thể dục tử tế như hôm nay. Chạy có vài trăm mét mà ngỡ như đã phải vận động vài ki - lô - mét vậy.

Nước mắt không biết khi nào đã chảy ra. Đáng sợ quá... đáng sợ... Tôi thừa nhận, mình chưa bao giờ hết sợ hãi. Tôi thừa nhận mình sợ cái chết hơn bất cứ ai. Cả sự đau đớn khi bị giết nữa. Tôi muốn sống. Ồ, vớ vẩn, ai chẳng muốn sống. Nhưng tôi thề, bây giờ mong muốn đó của tôi mãnh liệt hơn bất cứ người nào đang mắc kẹt trong cái thị trấn chết tiệt đầy mùi xác thối này.

Đoạn dây thừng đã đứt kịp. Nó quấn lấy cổ chân rồi. Nhưng tôi vẫn cố gắng chạy. Nó đang trườn lên cao hơn. Chết tiệt, nó đang trườn lên cao hơn. Cảm giác nham nhám và thô ráp của sợi gai cứa vào da thịt khiến tôi như nhìn thấy tử thần đang cười với mình - mặc dù tôi không biết tử thần có biết cười hay không.

"Grudy! Cố lên!" Lucas thò đầu ra từ cánh cửa và hét. Đoạn sau khi hét xong, cậu ta đóng sập cửa lại và chui vào trong - có lẽ là để ngăn chặn rủi ro. Nhưng vẫn không quên hét ra ngoài một lần nữa để trấn an: "Cửa không khóa!"

Tôi lấy tay cố gắng gỡ dây thừng xuống - lúc này nó đã trườn đến phần eo. Nhưng rõ ràng là tôi đã đánh thấp trí thông minh của thứ này. Như một con rắn, nó phóng về phía trước và thít chặt cổ tay tôi. Từ từ trườn lên. Có lẽ lộ trình của nó là thế này : cổ tay - khuỷu tay - bả vai - thắt cổ.

Ôi, chết tiệt. Chết tiệt!

Sự im lặng của nó làm tôi sợ hãi hơn. Tất nhiên là nó im lặng - dây thừng thì làm gì có mồm. Nhưng ước gì nó có thể lẩm mồm như quả bóng kia thì có khi tôi còn vui vẻ mà đàm phán với nó.

Cố gắng đưa cánh tay đang bị quấn chặt ra xa cổ họng nhất có thể. Cuối cùng tôi cũng chặt vật chạy được đến căn nhà có Lucas. Vừa vào được bên trong, tôi đã hét lên: "Lucas! Lucas! Giúp tôi với!"

Không chậm trễ, Lucas cầm con dao găm cắt sợi dây thành hai mảnh và vứt mảnh xuống sàn. Thấy nó có ý đồ ngộ nguậy, Lucas cắt thành bốn mảnh nữa. Và cứ thế, đến khi sợi dây nát vụn. Chưa yên tâm lắm, Lucas châm lửa đốt sạch bãi hỗn độn dưới chân.

Tôi nằm vật ra sàn, thở hồng hộc như lâu lắm rồi chưa được gặp khí oxy. Bây giờ tôi mới cảm thấy, chân tay mình đều rã rời cả. Lucas có lẽ cũng thương cảm cho tình trạng này, nên cậu ta đã cẩn rắng nấu gói mì udon duy nhất cho tôi.

"Này, Grudy."

"Ừ?"

"Quả bóng của cậu sao rồi?"

Lúc này tôi mới nhớ ra. Nó không đuổi theo tôi nữa.

Cố gắng lết thân hình như tàn phế đến nơi đến bên cửa sổ. Tôi và Lucas cùng nhìn ra bên ngoài.

Tối om.

Cột đèn đường cuối cùng đã tắt.

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[9]

Quả bóng của Lucas ghé thăm chúng tôi vào buổi sáng hôm sau.

Nó nhòm qua khe cửa, tỏ cái vẻ quan tâm thân thiết thường thấy: "Ồ, bạn tôi, người đồng hành của cậu đã nằm dí trên cỏ từ tối qua tới giờ. Trông cậu ta tệ lắm."

Bây giờ thì ai cũng biết "người đồng hành" mà nó nói đến là ai.

Tôi nhòm qua tấm kính. Không khó để nhận ra có một đống bụi nhùi ỉu xìu đang bất động ở phía đằng kia. Tim tôi đập mạnh. Quả bóng của tôi đây ư? Nó chết rồi sao? Tôi vẫn còn an toàn mà? Để xác nhận lại lần nữa, tôi sờ sờ khắp đầu mình xem có bị hư hỏng chỗ nào không. Tâm trạng căng thẳng mấy ngày nay được thả lỏng trong chốc lát, cùng với niềm vui sướng và hi vọng nhỏ nhoi bắt đầu len lỏi vào tim tôi. Tôi thực sự đã bắt đầu nghĩ rằng, bản thân vừa trở thành người duy nhất trong thành phố này không có một cái thòng lọng luôn trực chờ thắt cổ mình.

Tôi nhìn quả bóng của Lucas qua khe cửa, trả lời: "Tối qua nó đã cố gắng thắt cổ tôi."

"Vớ vẩn, lúc nào chúng tôi cũng cố gắng thắt cổ các cậu hết." Quả bóng của Lucas gạt đi, sau đó nó bắt đầu gọi: "Lucasie(*), ra đây nhìn một cái nào? Tôi nhớ cậu ghê luôn ấy."

Lucas nâng lên khẩu súng ngắn để ước lượng nặng nhẹ. Cậu nhú một bên mắt, ngắm tới quả bóng đang ở bên ngoài: "Mày biết không, mỗi khi

mày gọi tao với cái tên buồn nôn ấy là tao chỉ muốn cho mày một phát vào mồm."

"Nóng nảy là không được đâu bạn tôi." Qúa bóng cười khúc khích. "Chúng ta đang sống cộng sinh mà, phải không? Một trong hai ra đi đều sẽ gây rắc rối cho người còn lại."

"Cậu không muốn thắt cổ Lucas sao?" Tôi cẩn thận hỏi nó. Không hiểu sao tôi có cảm giác họ giống như những người bạn hơn là hai kẻ cố gắng giết lẫn nhau. Lucas rõ ràng đã nghe thấy câu hỏi của tôi. Cậu ta trừng mắt: "Grudy, đừng nói với tôi là cậu rất mong tôi chết? Nhớ không nhầm thì chỉ mấy giờ đồng hồ trước tôi vừa mới giúp cậu giải quyết cái dây thừng đấy?"

"Cậu biết ý tôi không phải vậy mà." Tôi vội vã phủ nhận. Qúa bóng cười một tràng dài. Nó lượn lờ bên ngoài với cái thòng lọng đung đưa đung đưa.

"Tôi rất muốn thắt cổ Lucas, Grudie ạ." Nó thân mật bảo. "Nhưng tôi lại quá lười để làm việc đó. Cậu biết đấy, chúng tôi được sinh ra với tính cách di truyền từ nguyên mẫu."

Qúa bóng hơi dừng lại như nghĩ ngợi một chốc, rồi lại tiếp. "Nhưng suy cho cùng khi nào còn khí thì tôi vẫn ổn và chẳng có gì phải phàn nàn. Tôi không hiểu tại sao nhiều đồng loại lại muốn thắt cổ nguyên mẫu như thế."

"Mày chưa bao giờ nói với tao về khí." Lucas đứng dậy và đi đến cửa sổ. Qúa bóng hạ thấp xuống, khuôn mặt bản sao của Lucas đối diện Lucas. Khung cảnh này như bức tranh kì dị được nhìn qua một lăng kính bóp méo. Nó khẽ rít lên: "Chúng ta đã thống nhất sẽ không nói gì về nguồn sống cơ mà."

Lucas liếc nhìn tôi đang lơ ngơ ngạc như con vịt bay lạc đàn trong chuyến du hành tới phương Nam tránh rét. Tôi lập tức biết điều mà lẩn đi: "Ồm, để tôi ra đằng sau xem có thứ gì có thể mang theo không." Sau đó rời khỏi phòng khách. Lòng bàn tay bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh. Tôi đã quên mất, Lucas cũng có quả bóng của riêng mình, cậu ta cũng có thể tìm hiểu về khí. Nhưng mà... khi gặp tôi, nhìn Lucas giống một kẻ hoàn - toàn - không - biết - gì - cả. Cũng bởi vì thế, chúng tôi mới có thỏa thuận này.

"Tôi biết một chút về khí này." Tôi do dự nói, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sắc như điều hâu của Lucas. "Nhưng... anh phải giúp tôi tới nhà trẻ của em tôi."

Có thể so với tôi, những thông tin mà Lucas có về những quả bóng người nhiều hơn rất nhiều. Cậu ta có thể thoải mái trao đổi với "người đồng hành" của mình mà không phải khép nép sợ hãi như tôi.

"Người đồng hành" không có ý định dùng thông lọng thắt cổ cậu ta.

Hay như quả bóng nói, họ đang sống "cộng sinh".

Giống như tảo và nấm cộng sinh tạo nên địa y. Nếu như họ đang nói tới cộng sinh thuần túy theo sinh học, thì hợp thể họ sẽ tạo nên là gì?

Tôi hơi bực bội đi tới đi lui trước cánh cửa dẫn tới phòng khách với cảm giác mình là thằng ngu bị người ta cười nhạo sau lưng. Bất chợt nghe thấy tiếng hát của quả bóng. Nó đang hát bài đồng dao mà Lucas hát vào ngày đầu tiên gặp tôi.

Solomon Grundy

Sinh ra ngày thứ hai

Rửa tội ngày thứ ba

Kết hôn ngày thứ tư

Ngã bệnh ngày thứ năm

Trở nặng ngày thứ sáu

Tử vong ngày thứ bảy

Chôn cất ngày chủ nhật

Đó chính là kết thúc

Của Solomon Grundy.

Da đầu tôi tê dại vì hoảng hốt và nỗi sợ vô cớ đang xâm lấn tứ chi.

Có lẽ, Lucas cũng là một người mà tôi cần phải đề phòng, cùng với lũ bóng bay đang lớn vờn ngoài kia.

(*) Mình thấy ở bên bên người ta hay thêm "ie" đằng sau để gọi tên ai đó. Ví dụ như Lucy thì gọi là Lucie... kiểu vậy. Nên có thể hiểu Lucasie là tên thân mật mà quả bóng gọi Lucas.

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[10]

Cuối cùng sau chuỗi ngày dài lê thê - thực ra mới có một hai ngày gì đó, nhưng một hai ngày đều phải đối mặt với tử thần thì luôn dài nên tôi tính vậy; cả hai cũng đến được nhà trẻ của em gái tôi.

Cổng trường mở toang, xác của bác bảo vệ nằm ngay bên cái cột, với cái thòng lọng thắt chặt và quả bóng xì hơi cách đó vài bước. Có lẽ bác ta bị tấn công ngay lúc đang mở cổng để cho lũ trẻ về với bố mẹ chúng. Nhưng ai mà biết được điều khủng khiếp này lại xảy ra. Nếu như biết trước, có lẽ bác cũng đã cố gắng ở lại trong phòng bảo vệ và không để lộ bất cứ bộ phận nào ra ngoài - dù chỉ là một ngón tay.

Tôi nghĩ mình nên chạy thật nhanh vào đó để kiểm tra xem mẹ và em gái còn ổn không. Tôi đã chờ khoảnh khắc này lâu rồi, thế nhưng lúc này lại chần chừ. Nhỡ đâu, trong trường hợp xấu nhất là quả bóng không bịa chuyện, em gái tôi đã chết rồi. Và mẹ cũng thế thì sao.

Lucas như nhìn thấy vẻ lo lắng và bất an của tôi, cậu ta an ủi, "Sao thế hở Grudy? Giây phút bồi hồi trước khi được đoàn tụ với gia đình hở?"

Tôi kể vắn tắt cho Lucas nghe những thông tin chưa rõ thực hư mà quả bóng đã truyền đạt cho mình cách đây không lâu. Cậu ta ra chiều ngạc nhiên lắm, thậm chí đã lấy ra khẩu súng và giữ chặt nó ở tay phải.

"Gì cơ? Cậu nói là bọn họ ăn thịt người sống? Ăn thịt người còn sống sờ sờ ra đấy?"

"Tôi được nghe là vậy." Lại nhìn đến cánh cửa đang mở toang của căn phòng cách đó không xa, tôi do dự nói, "Có phải tôi hơi cực đoan không nếu như nghĩ rằng khi chúng ta vào đó thì bọn họ sẽ giết chúng ta luôn?"

"Ồ không, cậu hoàn toàn có quyền suy nghĩ như thế." Lucas đáp với vẻ cảm thông, tay lăm lăm khẩu súng. "Đi thôi, cùng vào xem nào."

Thế là Lucas đi trước, còn tôi bước theo sau. Ngôi trường này được xây theo kiểu liền một khối, giống như cái hộp khép kín. Đường đi khá là bừa bộn - có một cái tủ đựng đồ bị đổ chắn ngang, rất nhiều mấy món đồ vỡ vụn - như là ruy băng, cặp sách, bút vẽ... la liệt trên sàn. Có lẽ chúng bị bỏ rơi trong khi chủ nhân đang hoảng loạn chạy trốn. Xung quanh khá yên tĩnh, ngoại trừ mấy âm thanh do chính chúng tôi gây ra - như là bước đi và hít thở, thì gần như không có gì khác. Lucas cứ cắm cúi đi như thể không có ý định dừng lại. Tôi hỏi nhỏ, "Này, cậu biết mọi người đang ở đâu không?" Nghe ra thì thật xấu hổ, nhưng tôi chưa từng vào trường học của em gái, cùng lắm chỉ đứng ở ngoài cổng chờ nó ra và dắt về nhà - thế là hoàn thành nhiệm vụ đón em. Bởi thế, kiến trúc của ngôi trường này đối với tôi rất xa lạ. Thậm chí tôi còn không biết nếu muốn đi WC thì phải đi đường nào.

"Đó." Lucas chỉ xuống dưới chân. "Cứ đi theo những đồ vật bị làm rơi này là sẽ đến được chỗ chủ nhân của chúng." Cũng chính lúc này, chúng tôi đang đứng trước cửa một căn phòng, theo tấm biển đề bên trên thì đó là "phòng thể chất". Vẫn có đồ vật rơi ở ngã rẽ gần đó, nhưng Lucas quyết định mở cửa phòng thể chất trước tiên xem sao hăng.

Và ngạc nhiên chưa, cậu ta đoán trúng rồi.

Đã lâu tôi chưa thấy nhiều người sống đến thế. Ít nhất cũng phải mười người.

Nhưng ai nấy đều có vẻ không được khỏe lắm. Ngay cả động tác ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi, họ cũng làm hết sức chậm chạp. Quần áo nhàu nát và rách đôi ba chỗ, đứng cách cả mét mà vẫn ngửi thấy mùi hôi. Cái mùi này ghê thật đấy. Tôi hơi không thoải mái, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bản thân là một người lịch sự. Chúng tôi không có biểu hiện gì cho thấy mình khó chịu với vẻ nhếch nhác của họ và đứng ở cửa tầm hai, ba phút. Hai bên cứ giương mắt nhìn nhau mà không nói lời nào. Cuối cùng một người đàn ông ở bên kia lên tiếng, "Họ... họ cử các cậu đến à?"

Trong phòng thể chất, âm thanh được khuếch đại, vì thế cả hai đều nghe rõ ông ta nói gì. Tôi cảm thấy hơi áy náy nếu như nói thẳng là mình chẳng biết họ là ai, và rằng tôi chỉ đến vì mẹ và em gái. Thế nhưng Lucas lại nhanh hơn tôi một bước. Cậu ta nhẹ nhàng giấu khẩu súng đi, trưng ra vẻ mặt tươi cười.

"Đúng thế, họ cử chúng tôi đến đây. Vì thế trước tiên ông hãy bảo bạn ông bỏ cái rìu xuống được không?"

Tôi và Lucas đứng khá sát nhau, hơn nữa vì cái ba lô sau lưng cậu ta quá lớn, từ khoảng cách xa như thế, họ khó mà nhìn thấy Lucas đang làm gì phía sau.

Và cậu ta đang bí mật đưa sang cho tôi một con dao găm.

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[11]

Tôi nhanh chóng giấu con dao ra sau, ngay phần thắt lưng. May mà cái quần thun hôm nay tôi mặc khá chặt, nếu không khó mà giữ được cái đồ vật này cho chặt.

Người đàn ông nói đầu tiên ra hiệu cho mấy người bên mình. Và lúc này tôi biết chuyện Lucas nói về cái rìu không phải là đùa chơi. Một người khác dường như đã thỏa hiệp, vì thế ông ta bỏ cái rìu cán đỏ xuống - có lẽ nó đã được lấy từ thùng cứu hỏa hay gì tương tự. Tôi có thể thấy được vài vết đen nhám bám trên phần lưỡi rìu, và thật khó để không nghĩ tới mấy cái thứ kinh khủng.

Lúc này Lucas chừng như đã hài lòng. Cậu ta rải những bước dài và vững, đi tới chỗ họ. Tôi cũng muốn có dáng đi hiên ngang như Lucas lắm, cơ mà lưỡi dao trần cứ cọ vào da khiến tôi ớn lạnh. Vì thế, trước hết mình hãy bước thật từ tốn hăng, đề phòng việc trước khi dùng con dao này cho mục đích tự vệ nào đó, thì tôi đã tự tặng cho bản thân một nhát vào lưng.

Tôi nhìn quanh, khoảng mười người đàn ông, và hai người phụ nữ. Không có mẹ và em gái.

"Okay, Grudy, mày cần thở sâu và dừng ngay mấy cái suy nghĩ không hay đi." Tôi cố sức tự nhủ. Và vì nhìn mấy người này không đáng tin chút nào, tôi đành phải tạm thời nuốt lại ý định hỏi họ về thông tin của những - người - khác - từng - ở - đây, nếu có. Lucas đi nhanh hơn, vì thế cậu đã đến trước mặt người đàn ông nói - nhiều - nhất, mà tôi cho rằng có thể gọi đó là người đứng đầu ở đây. Họ đã bắt đầu nói chuyện rồi. Tôi muốn hoàn thành

tốt vai trò của một cộng sự, vì thế chỉ đứng bên cạnh lắng nghe. Sau màn giới thiệu ngắn gọn không thể ngắn gọn hơn - đủ để ông ta biết Lucas tên là Lucas và chúng tôi biết tên ông ta là James, James bắt đầu gặng hỏi chúng tôi về "bọn họ".

"Tôi nhận được tin là họ đã bỏ qua khu Tây." Ông ta lờ mắt nhìn chúng tôi. "Liệu có lời giải đáp nào cho việc phá vỡ hợp đồng không? Và chết tiệt, chúng tôi đã kẹt ở chỗ này một tuần rồi. Sao họ dám tự ý khởi động dự án mà không báo trước?"

Tôi nghĩ ông ta đã bất cẩn mà để lộ khá nhiều thông tin cho gã thông minh như Lucas. Nhưng điều nên lo lắng hiện giờ là nếu Lucas không đối đáp đầu ra đây, chúng tôi sẽ bị lật tẩy ngay. Tay tôi rịn mồ hôi - vì lo lắng và phấn khích, tôi cũng không chắc nữa. Có lẽ chúng tôi thực sự có thể tìm ra sự thực đằng sau những quả bóng người.

"Thứ nhất," Lucas giơ một ngón tay lên. "Họ không hề bỏ qua khu Tây. Tin ông nghe được hẳn là tin vịt."

Tôi suýt thì không kìm được mà há hốc mồm, khi thấy Lucas cứ nói như thể cậu ta biết rõ mọi chuyện vậy. Và James thì sững sờ. Trong lúc đó, Lucas tiếp tục giải đáp thắc mắc của ông ta, "Tôi tin rằng các ông đã nhận được tin về việc khởi động dự án. Nếu ông chưa thấy nó, thì tôi rất tiếc. Vì họ không có thói quen báo lại hai lần cho cùng một người." Lucas nói với vẻ thương hại. "Vậy là các ông kẹt ở đây, vì bên ngoài có quả bóng của mình, hở?"

James suy sụp.

"Mấy ngày đầu, chúng tôi cứ nghĩ họ sẽ tới để giải thoát cho chúng tôi. Thế nhưng không ai đến cả. Chúng tôi thậm chí đã..." Ông ta đột nhiên ngừng lại, sau đó ngẩng mặt nở nụ cười. "Nhưng cuối cùng các cậu ở đây. Bao giờ chúng ta rời khỏi nơi quái quỷ này?"

"Chưa, cho đến khi tôi tập hợp hết những người sống sót qua quãng thời gian vừa rồi." Lucas ăn nói rất chi là trơn tru. "Họ nói sẽ không để bất cứ ai đi cùng chúng tôi nếu không đủ người."

Ồn Chúa, trong lúc đầu sôi lửa bỏng này, Lucas vẫn nhớ là tôi còn cần tìm người thân nữa. Bỗng nhiên tôi cảm thấy có lỗi vì đã nghi ngờ cậu. Tôi thấy cơ mặt của James hơi cứng lại. Ông ta lắp bắp. "Nhưng... có rất nhiều người đã chết..."

"Tất nhiên chúng tôi biết nhiều người đã chết. Nhưng chết theo cách nào mới được?" Lucas làm ra vẻ thoải mái. "Những người chết đói và chết vì quả bóng của mình thì không nói. Nhưng nếu bị giết - tôi e rằng vẫn phải tính cho họ một suất trong chuyến đi ra bên ngoài."

"Đủ rồi." Ngay lúc không khí đang đông cứng lại trước lời nói (dối) hùng hồn của Lucas, người đàn ông cầm rìu lên tiếng. Ông ta chỉ thẳng ngón trỏ vào người chúng tôi. "Chúng nó nói dối. Họ không phải chúng nó tới. Chúng nó cũng đang bị kẹt ở đây, như chúng ta thôi."

Lời nói của ông ta chẳng khác gì cái án tử cho cả tôi và Lucas.

"Cái gì? Tulio, nhưng..." James lâm vào hoang mang tợn. Và Tulio rút lên. "Câm mồm đi, James! Đừng nói gì ngu ngốc nữa trước khi tôi cắt hết đồng mỡ trên người ông và cho cả bọn một bữa ra trò." Tulio vung vẩy mạnh cái rìu như để biểu lộ sự tức giận của bản thân. Tôi không tự chủ được mà lùi lại một bước. Lucas thì vẫn đang cố vớt vát chút tình hình, "Ồ không, thưa quý ngài, chúng tôi..."

Tulio không nói không rằng, lao nhanh về phía Lucas. Tốc độ của ông ta thật đáng kinh ngạc. Không còn vẻ mệt mỏi và chậm chạp như hồi nãy. Tulio giống như một kẻ điên được nạp đầy năng lượng và sẵn sàng dấn cho chúng tôi một trận như tử. Lucas xoay gót chân và né sang một bên. Lưỡi

rìu cắt hụt vào không khí, kéo Tulio nghiêng về phía trước. Nhanh như cắt, Lucas bồi cho ông ta một cú vào lưng. Tulio ngã sõng soài.

Tất cả diễn ra quá nhanh, khiến tôi không kịp định thần. Lucas lập tức nắm tay tôi kéo đi. "Chúng ta cần ra ngoài ngay lập tức." Cậu vừa chạy vừa bảo, vì thế lời nói không được liền mạch cho lắm.

"Tại sao?" Tôi hét lên. "Chúng ta chỉ cần dừng lại và giải thích với họ - ..."

"Không đâu, Grudy, đừng nghĩ đơn giản như vậy." - Lúc này chúng tôi đã ở bên ngoài cánh cửa và gài chốt. Phía bên kia, họ vẫn không ngừng đập cửa rầm rầm. "Mấy gã điên ấy sẽ không tha cho chúng ta. Bởi vì chúng ta không biết gì về họ. Chúng ta vô giá trị. Chúng sẽ chỉ cần chúng ta để lấp đầy bao tử thôi. Cậu không nhìn thấy một túm tóc lòi ra ở túi áo của James hay sao?"

Được rồi, có lẽ đến lúc phải nhận ra - dù rằng tôi có hơi chậm hiểu đi chăng nữa. Bọn họ ăn thịt người thật.

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[12]

Tiếng bước chân dồn dập bên ngoài giống như những nhát búa, gõ từng tiếng nặng nề vào trái tim đang đập bình bịch của tôi. May mắn là tôi không có tiền sử gì về tim mạch, nếu không có lẽ đã vỡ tim mà chết. Thông qua khe hở của tủ chứa đồ, có thể nhìn thấy được bóng dáng đáng sợ của cái rìu khi lướt qua. Tôi cố gắng không thở mạnh. Và điều đó thật là khó khăn trong cái hoàn cảnh thế này, tới mức dường như tôi còn không hít đủ khí oxy để thở nữa. Lucas có vẻ không yên tâm nên cậu ta đã lấy tay bịt miệng tôi từ nãy. Tiếng bước chân và âm thanh chửi bới xa dần, cuối cùng mọi thứ chìm vào lặng yên. Nhưng tôi và Lucas vẫn đứng trong tủ một lúc lâu mới dám hé cửa ra. Tôi lo lắng hỏi Lucas.

"Bọn mình chạy khỏi đây thôi chứ hả?"

"Gì? Chưa tìm được mẹ và em gái cậu mà. Tính táo lại đi Grudy." Lucas nhắc nhở. Dù không thể hiện ra, nhưng tôi cảm thấy Lucas nhìn mình với ánh mắt có vẻ gì đó khá là trách cứ. Mặt tôi trở nên hơi nóng vì máu dồn lên đầu.

Cậu ta nói đúng. Vì quá sợ hãi mà tôi đã quên mất mục đích mình tới đây. Thật là xấu hổ.

"Nhưng bọn họ thì vẫn ở đây đấy. Nên chúng ta cần cảnh giác cao độ." Đoạn Lucas quay lại, "Cậu vẫn còn con dao kia đấy chứ?"

"Ừ." Tôi giơ lên cho Lucas thấy. Lucas gật đầu. "Năm chắc nó nhé. Nếu cần thiết thì không cần khoan nhượng. Grudy, lòng thương lúc này là thừa thãi, hiểu chứ?"

"Ừ." Thật nhạt nhẽo, tôi vẫn chỉ biết đáp có thế.

Lucas quyết định chúng tôi sẽ đi ngược lại hướng bọn họ đã đi. "Chắc hẳn phải có một cái sơ đồ nào đó." Lucas lẩm bẩm. "Với một ngôi trường lớn cỡ này, chắc hẳn phải có một cái sơ đồ chỉ dẫn."

"Sơ đồ ở bên ngoài." Tôi nói nhỏ. Lucas không nhìn thấy nó lúc bước vào cổng ư? Nhưng giờ đang là ban ngày, "quả bóng" của Lucas vẫn lơ lửng xung quanh. Cậu ta sẽ không bảo "chúng ta phải ra ngoài" hay gì đó đại loại đâu nhỉ?

Tôi có sợ, vì "quả bóng" của tôi đã xì hơi rồi còn đâu. Nhưng nếu Lucas bỏ mạng thì cũng không phải chuyện gì tốt đẹp. Chưa kể chúng tôi còn phải đối mặt với một đám mọi rợ ăn thịt người nữa. Cả trong lẫn ngoài đều cần đề phòng, nguy hiểm trùng trùng còn gì.

Lucas im lặng một lúc, cuối cùng đành chấp nhận, "Thế chúng ta cứ đi thẳng vậy."

Hành lang hơi bừa bộn vì nhiều đồ đạc rơi vãi, nhưng tuyệt nhiên không có chút dấu hiệu nào của việc sẽ có người xuất hiện ở đây. Tôi cảm thấy có gì đó có vẻ không đúng lắm, nhưng Lucas không có ý dừng chân, nên tôi đành tạm gác băn khoăn của mình lại để cố sức bám theo mà không bị bỏ lại đằng sau. "Chúng ta cứ đi như thế thôi à?" Tôi hỏi Lucas. Cậu ta mím môi, cuối cùng nói, "Tôi đang tìm nhà ăn."

"Nhà ăn, để làm..." Tôi định hỏi một câu khá thiếu não, may sao đột nhiên lại nhớ tới nhúm tóc trong túi áo của người đàn ông nọ. "Cậu... định đi xem xem họ có thực sự nấu những người khác lên không à?"

"Để phòng xa thôi. Tôi không biết họ sẽ ăn sống hay nấu chín." Lucas đáp. "Hơn nữa, biết đâu lại tìm được gì hay ho thì sao."

"Grudy này, ở trường nội trú ngày trước tôi học, đằng sau nhà bếp, là một cái chuồng nuôi gà để giết thịt đấy."

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[13]

Vì ngôi trường này được xây theo kiểu cấu trúc hình chữ U, nên khi đi theo hướng ngược lại, chúng tôi không lo sẽ bắt gặp đám người kia.

Nhưng nếu họ quay lại và đuổi theo hướng này, thì đấy lại là một câu chuyện khác.

Chúng tôi nhặt được vài thứ khá hay, nhưng hầu hết đều vô dụng, vì toàn là đồ của bọn trẻ. Lúc đầu tôi không chú ý đến chúng, nhưng Lucas lại nói, "Xem xem có đồ nào là của em cậu không", nên hiện giờ, tôi đang vừa đi vừa lúi húi nhòm xuống dưới sàn nhà đây.

Đột nhiên, tôi đâm sầm vào lưng Lucas, phải lão đảo lùi về sau mấy bước. Hóa ra là vì cậu ta dừng lại đột ngột. Lucas chừng như không để ý lắm chuyện đó. Cậu quay sang hỏi tôi, "Grudy, cậu có nhớ lúc nhìn thấy quả bóng đầu tiên, là lúc mấy giờ không?"

Không hiểu vì sao tự nhiên Lucas lại hỏi như vậy, nhưng tôi vẫn cố nhớ lại. Đó là hôm tôi được nghỉ học hai tiết cuối. Vậy chắc thời gian sẽ vào khoảng mười giờ sáng đến mười hai giờ trưa.

Tôi nói cho Lucas nghe và nhắc cậu rằng ấy là tôi chỉ có thể áng chừng - phỏng khi Lucas muốn một con số cụ thể. Lucas lẩm bẩm, "Mười giờ sáng đến mười hai giờ trưa. Trường có nhà ăn. Làm sao..."

Càng lúc nét mặt Lucas càng trở nên nghiêm trọng hơn và điều đó khiến tôi hơi lo lắng. "Có gì không ổn à?" Tôi hỏi. Lucas quay lại nhìn tôi.

"Cậu phải bình tĩnh nhé. Tôi nghĩ, chỉ là tôi nghĩ thôi, có thể ở đây còn một ai khác, hoặc một thứ gì đó khác nữa."

Tôi điếng người. Một đám ăn thịt người thôi chưa đủ hay sao mà giờ lại có cả bên thứ ba?

"Nhưng... nhưng chúng ta đã đi rất lâu mà vẫn không có ai - ..."

"Đó là điều tôi lo lắng." Lucas siết chặt khẩu súng trong tay. "Có thể do chưa đến lúc chạm mặt. Hoặc trường hợp xấu nhất, nó - hoặc là họ, đang nấp ở đâu đó và quan sát chúng ta."

"Sao cậu nghĩ thế?"

Lucas hỏi ngược lại, "Bọn trẻ có ăn ở trường không?"

"Có, nhưng chỉ một phần, phần khác thì không. Những nhóc nhà xa sẽ ăn ở trường còn bọn ở gần sẽ được đón về, giống như em tôi ấy. Cơ mà sao thế?"

"Cứ cho là 70% lũ trẻ được đón về và 30% ăn ở trường, thì sự lộn xộn này vẫn không đúng."

"Sự lộn xộn nào? Mà sao cậu lại ước tính như thế? Nhờ đâu 50% bọn nhỏ ăn ở trường thì sao?"

"Tôi đoán cậu không giỏi những môn tư duy." Lucas nhìn tôi vẻ chán nản. "Nếu tôi không nhầm, thì trường này ngay gần trung tâm thành phố rồi. Đứa nhà ở xa nhất, có thể xa đến mức nào chứ? Cái thành phố này như một thị trấn vậy, nó bé tẹo. Hơn nữa bọn trẻ còn nhỏ, phụ huynh sẽ không yên tâm mà để chúng ăn ở trường nhiều như thế đâu."

"Thế còn về sự lộn xộn?" Tôi cố tình làm lơ lời châm chọc về trí thông minh của Lucas. Tôi đã quá quen với kiểu ngạo mạn đó của cậu ta rồi.

"Ba lô hay túi thì đều có khóa kéo mà." Lucas nói. "Đồ rơi dọc đường rất nhiều, cậu không thấy lạ lùng ư? Cứ giả sử như bọn trẻ bị hoảng sợ mà chạy, thì ba lô vẫn trên vai chúng cơ mà, sao đồ lại rơi nhiều thế này? Nếu chúng ôm hết đồ dùng của mình lúc chạy thì còn có lí. Nhưng tại sao phải thế, trong khi có ba lô và rõ ràng đồ đạc đã phải được bỏ vào đó vì gần đến giờ về? Thử đặt trong hoàn cảnh bình thường, cũng hiếm có ai lại ôm cả đồng đồ như thế."

Tôi đang mở miệng định hỏi thêm vài câu, thì chừng như đã biết trước tôi thắc mắc điều gì, Lucas bèn cướp lời.

"Còn nữa. Tôi loại trừ khả năng do bọn trẻ ăn ở trường là người làm rơi đồ, cậu đừng có mà hỏi câu gì ngu ngốc nữa. Vì Chúa, chúng chỉ đi tới nhà ăn thôi, đi nhà ăn thì ôm đồ theo làm gì?"

"Thế theo cậu, thì mấy đồ rơi vãi này là do người nào đó chủ ý bày ra à?" Tôi rùng mình vì những lí luận của Lucas. Tưởng tượng đến khung cảnh ngày hôm đó, cái chết ở ngay bên ngoài, những quả bóng lượn lơ trên không và phát ra âm thanh ghê người. Ai mà đủ bình tĩnh để bày biện trường học thành như thế này chứ?

"Có lẽ thế. Tôi đoán thôi. Dù sao đi nữa, chúng ta cần phải cẩn thận hơn nhiều. Vì có thể người chúng ta cần đối phó không phải chỉ có một, mà là tận hai."

"Và, nếu như kẻ thứ hai này thật sự tồn tại, tôi nghĩ hẳn sẽ không đơn giản như lũ lợn chỉ biết đến ăn và sống kia đâu."

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[14]

Tôi không biết Lucas đang dẫn cả hai đi đâu. Vì suy cho cùng, chúng tôi đều không biết bản đồ của ngôi trường này. Nơi Lucas muốn tới là phòng bếp và nhà ăn. Nhưng nếu như cả hai đều ở hướng ngược lại - hướng mà đám mọi rợ ăn thịt người kia đã đi, thì đúng là chẳng còn cách nào.

Sau vụ phán đoán về mẫy đồ vật rơi vãi lung tung dưới đất, cả hai đều cảm thấy căng thẳng - hoặc chỉ mình tôi thấy thế. Vì Lucas vẫn bước rất vững, và bàn tay cầm súc của cậu ta chẳng run gì sất. Họa chẳng, nó chỉ đang rung nhẹ theo từng bước đi của Lucas mà thôi.

Hành lang khá dài, nhưng chỉ lẻ tẻ vài cửa của mấy lớp học. Tôi cảm thấy mồ hôi khiến áo phông dính rịn vào lưng. Và điều này khá là khó chịu. Bỗng nhiên tôi nhớ những ngày đi bơi cùng hội bạn ghê gớm. Bể bơi đầy nước, rất mát mẻ, có ánh nắng, và chơi đùa ngoài trời. Khi đó không ai phải hoảng sợ và lo lắng nhìn quanh, né tránh bất cứ một cái thông lọng hay quả bóng nào đang chăm chăm muốn thắt cổ mình.

Suy nghĩ về quá khứ dễ chịu đó càng khiến tôi trở nên mệt mỏi hơn. Và cuối cùng khi không chịu được nữa, tôi đành phải lên tiếng.

"Lucas, chúng ta nghỉ một lúc được không?"

Có lẽ Lucas cũng ít nhiều thông cảm cho hoàn cảnh hôm nay: bị một đám ăn thịt người cầm rìu đuổi đánh, thêm cả việc có thể có kẻ thứ hai ẩn nấp đâu đây, trực chờ chơi chúng tôi một võ ra trò. Vì thế nên cậu ta đồng ý khá nhanh, không một lời càu nhàu hay mắng mỏ. Chúng tôi quyết định

vào một phòng học và đóng cửa lại, trước đó, Lucas cũng bảo tôi hãy đóng hết cửa của mấy phòng học bên cạnh nữa - cẩn thận không bao giờ là thừa.

Lớp học khá sạch sẽ. Bàn ghế không bị xô dịch nhiều lắm, nhưng tôi vẫn ngồi phịch ngay xuống đất, sau đó nằm dài trên sàn. Lucas không để ý đến hành động khiếm nhã của tôi. Hoặc cậu ta cũng nghĩ, phép lịch sự đã vô dụng trong trường hợp này. Công bằng mà nói, nó cũng không còn cần thiết lắm nữa.

"Lucas, cậu cũng nghỉ một tí đi. Ê! Cậu nhìn cái gì đấy?" Tôi lên tiếng khi thấy Lucas cứ đứng yên bất động, với cái đầu đang cắm xuống sàn nhà. Và khi Lucas ngẩng mặt lên, vẻ nghiêm trọng trên mặt cậu khiến tôi đứng tim lần thứ ba bốn gì đó trong ngày.

"Không có vết ghép."

"Hả? Cậu bảo gì cơ?" Tôi vẫn chưa hiểu Lucas muốn nói đến cái gì.

"Đoạn hành lang vừa nãy không có vết gạch ghép." Lucas nuốt nước bọt. Lần đầu tiên tôi cảm thấy rõ ràng - cậu đang hoảng sợ.

Như có một tia sáng chiếu vào căn phòng tối đen, cuối cùng tôi cũng vỡ ra Lucas đang nói gì. Đoạn hành lang ban nãy không có vết gạch ghép. Chúng phẳng lặng và láng bóng như một mặt kính. Không giống như đoạn hành lang trước đó mà tôi và Lucas đã đi qua.

"Có thể, bên dưới đoạn hành lang kia có gì đó. Việc làm đồ đạc vung vãi chỉ cốt che đi sự không đồng nhất giữa hai đoạn sàn nhà mà thôi." Lucas nắm chặt tay. "Grudy, có thể chúng ta sẽ có phát hiện nhiều hơn tôi nghĩ lúc đầu đấy."

"Cố nhiên, có thể cũng sẽ nguy hiểm hơn lúc đầu tôi tưởng nữa."

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[15]

Vì cái suy luận "đoạn trước có vết gạch ghép, đoạn này thì không" khá là đáng ngờ của Lucas, nên bây giờ chúng tôi đang dò dẫm như hai tên trộm, căng cả hai mắt như chơi trò se chỉ luôn kim mà nhìn xuống sàn nhà, cố gắng không bỏ sót chi tiết nào, dù là nhỏ nhất. Bỗng dưng tôi lại cảm thấy phấn khích. Y như lúc chơi trò "Tomb Raider" và khám phá ra một đường ngầm mật. Cứ lần theo đầu mỗi một cách tỉ mỉ và kiên trì, cuối cùng thì, "Bùm", bạn đã phá đảo thành công.

Nhưng thực tế thì lại khá là khác so với trò chơi điện tử. Lucas và tôi đã mất một lúc lâu mà vẫn không thấy điều gì khả nghi. Thêm vào đó, mặt sàn bóng loáng như gương khiến tôi cảm thấy hơi không thoải mái, khi mà nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình bên dưới. Cứ như là đang dẫm lên bản thân vậy.

"Chúng nó kia rồi!" Một tiếng hét phấn khích, nhưng báo hiệu cho điềm xấu sắp xảy đến đột ngột vang lên.

Tôi giật bản mình, vội vàng đứng phắt dậy. Ồ, hay thật, chúng tôi đã quên mất nỗi lo về một đám người man rợ ăn thịt người có một nhóm tóc ở trong túi. Và họ có rìu. Và thái độ thù địch. Và muốn giết chúng tôi.

Tôi vẫn nhớ người đàn ông kia là James - cái người mà có hẳn một nhóm tóc trong túi áo, và tên cầm rìu là Tulio - một gã cục súc mà tôi muốn tránh xa nhất có thể. James bị hụt chân và ngã về phía trước, chặn mất đường đi của Tulio. Sau đó Tulio đá mạnh vào bụng James, ông ta rít lên, "Đừng có cản đường tôi!"

Tulio vẫn đang cầm cái lưới rìu kinh tởm ấy trên tay. Với những vết ố màu nâu sậm, những vết đen nhám. Và giờ thì tôi có thể chắc rằng đó vết là máu.

Hiếm khi tôi và Lucas ăn ý thế này, cả hai không nói câu nào mà cùng vắt chân lên cổ mà chạy. Tôi cảm thấy nếu bây giờ mà đang học thể dục, có thể tôi đã đạt điểm A một cách ngoạn mục với môn chạy tiếp sức. Thú thực là tôi hơi lo cho Lucas. Nếu như cứ chạy thẳng thế này, chẳng chóng thì chày cũng sẽ đến cửa ra, phải không? Bây giờ vẫn chưa đến giờ đi bơm khí của mấy quả bóng. Và quả bóng của Lucas vẫn đang lớn vồn bên ngoài. Không có điều gì chắc chắn là nó sẽ lưới tới mức không tròng dây thừng vào cổ Lucas khi có cơ hội cả. Tôi cảm thấy thắt cổ con người là lẽ sống của chúng rồi.

Và có thể chúng cũng biết nói dối nữa. Có thể lắm chứ. Về cơ bản, chúng nói năng và suy nghĩ như con người - dù không có một cơ thể hoàn chỉnh.

Đến khúc ngoặt, Lucas nhanh chóng chuyển hướng và chạy ngang, cũng không quên kéo tay tôi lôi đi cùng.

"Nhà ăn!" Lucas thở gấp, "Nhà ăn kia rồi!"

Tôi nghĩ số mình và Lucas khá may. Vừa chạy trốn khỏi kẻ thù lại vừa tìm được địa điểm cần đến. Đúng là một công đôi việc.

Bọn người Tulio và James vẫn chưa đuổi tới nơi. Chúng tôi cách nhau một khoảng, đủ thời gian để Lucas đóng cửa và lấy khẩu súng chèn lại hai tay cầm. Cậu cũng nhanh chóng đẩy chiếc bàn inox gần đó để chặn cửa. Để rồi đến khi đám người kia đuổi tới nơi, chúng tôi được nghe một bản nhạc điên loạn với những tiếng chửi, tiếng đập cửa đình tai nhức óc.

Một vấn đề nghiêm trọng hơn đã xuất hiện: Chui vào nhà ăn tức là chui vào ngõ cụt.

"Chúng ta trốn ở đâu đây? Lucas?" Tôi khá có lòng tin rằng cả hai sẽ không thể cầm cự lâu với cái bàn và khẩu súng chặn cửa kia. Hai người đấu với một đám người, bên nào yếu thế hơn, là rõ. Tôi cực kì không muốn nơi cuối cùng mình nằm xuống là trong dạ dày của một tên béo, mà không phải đất mẹ hiền lành với một cái quan tài đẹp.

Lucas không đáp, và cậu ta cũng chẳng thèm đứng một nơi mà quan sát nữa. Lucas chạy thật nhanh xung quanh, những cái tủ, bàn nấu, bếp gas... và cuối cùng, cậu dừng lại trước một cái lồng.

Một cái lồng đúng nghĩa.

Với những cái xác không còn nguyên vẹn. Dòi bọ nhưng nhúc xung quanh. Và vì những người ở trong đó không còn sống, nên cái khóa cũng không còn cần thiết nữa. Nó bị vứt lăn lóc trên sàn cách đó không xa.

"Ở đây." Lucas nói.

"Chúng ta trốn ở đây."

—

Note

Vì thấy có nhiều bạn chưa hiểu phần trước lắm nên tui giải thích chút nhé.

Bình thường thì gạch ghép sẽ có vết ghép như thế này:

Nhưng đoạn đường Lucas và Grudy đi lại như thế này - phẳng như gương (ảnh tượng trưng thôi, không có hoa văn):

Vậy đó.

BÓNG

Satoh Sai

www.dtv-ebook.com

[16]

Tôi gần như không dám thở. Một phần là lo lắng sẽ bị phát hiện, phần khác là sợ cái mùi hôi thối đang quanh quẩn bên cánh mũi sẽ xông vào buồng phổi. Chúng sẽ ép tôi nôn ra chút thức ăn ít ỏi còn lại trong dạ dày.

Và dòi. Chúng bò trên da khiến tôi cảm thấy gai người. Mồ hôi lạnh chảy ra. Tôi nghĩ mình đang bị đầy ải cả về mặt thể xác lẫn tinh thần. Bởi vì không chỉ có mùi của xác thối và dòi bọ, mấy vết cắt trên người tôi vẫn còn rất đau.

Lucas đã làm một pha xử lí tình huống khá nhanh. Có lẽ ngoài việc học một khóa sinh tồn, cậu ta cũng học một khóa hóa trang. Vài phút trước khi lũ người ở bên ngoài kia phá cửa thành công, Lucas đã làm một lúc ba việc: Đập vỡ cửa sổ, cắt lên người tôi khá nhiều vết bằng con dao găm cậu đã đưa cho tôi - dù tôi đã cố phản đối kịch liệt. Sau đó, Lucas dùng bật lửa đốt chúng, để vết thương và máu mất đi màu đỏ tươi.

"Không không không! Vì Chúa, cậu làm gì thế Lucas? Cậu định giết tôi trước cả khi lũ người kia có cơ hội làm thế à?" Tôi đã vùng vẫy và cố gắng tranh luận với Lucas, nhưng cậu ta - như mọi khi, chẳng thèm để tôi vào mắt. Có lẽ vì thời gian quá gấp, nên Lucas vốn không kiên nhẫn lại càng trở nên nóng nảy gấp bội. Cậu ta dí sát hơn bật lửa vào tay tôi, rít lên, "Hoặc là cậu chịu đau và chúng ta có 70% cơ hội sống, hoặc là cứ gào thét như con gái và chúng ta sẽ có 100% cơ hội chết!"

Tôi không biết Lucas lấy những số liệu đó ở đâu. 70% sống nghe khá hứa hẹn, nhưng tôi vẫn ứa nước mắt vì đau - nước mắt sinh lí thôi, tôi

không sợ tới mức phát khóc hẳn lên. Và khi ngọn lửa nóng rực chạm tới vết thương hở, tôi dường như còn nghe được cả tiếng da thịt mình đang cháy xèo xèo.

Đúng là một trải nghiệm kinh khủng.

Và khi Lucas tổng tôi vào lồng, phủ lên người tôi những cái xác và những mảnh thịt thối, sự kinh khủng đó còn nhân lên gấp đôi. Lucas nhặt cái khóa lên, bấm chốt lại. Hay thật, bây giờ thì tôi chính thức bị giam.

Tâm nhìn bị hạn chế và cũng do tôi không dám cựa mình - sợ rằng mấy thứ đang chất trên người sẽ lộn xộn và rơi xuống, nên tôi không biết Lucas đã đi đâu sau đó. Tôi nhắm mắt lại. Sau khi cầu nguyện với Chúa và tất cả các vị thần mà mình có thể nhớ tên, tôi bắt đầu đếm từ một đến ba. Và vào giây thứ tư, một tiếng "âm" vang dội - cái bàn inox hẳn đã bị đẩy xuống sàn. Bọn người James và Tulio tràn vào.

Tôi nghe thấy những bước chân nóng nảy, tiếng ken két của lưỡi rìu bị kéo trên sàn nhà. Và James - tôi nghĩ đó là giọng ông ta, nói, "Cửa sổ bị vỡ, chúng nó chạy ra ngoài rồi à?"

Không ai đáp lại James. Mà nếu có người đáp, tôi nghĩ đó hẳn phải là Tulio. Những người đi cùng chưa từng lên tiếng. Họ như những người câm.

Tiếng bước chân trở nên dồn dập - vẻ như chủ nhân của nó đang mất kiên nhẫn.

Nó dừng lại ngay trước mặt tôi. Thính giác của tôi bảo với tôi như vậy.

"Ở đây có thịt!"

Một câu nói vang lên giữa bầu không khí căng thẳng, như một liều doping cho những người xung quanh. Tôi thực sự đã nghĩ đến những con hải âu trong "Finding Nemo", khi mà chúng nó cứ nhại đi nhại lại lẫn nhau.

Và giờ thì họ đang lặp đi lặp lại một từ mà đối với tôi - nó chẳng khác nào tiếng gọi của tử thần.

"Thịt! Thịt!"

"Thịt! Thịt!"

"Thịt!"

Hóa ra họ không câm.

May mà tôi đang nằm, nếu không hẳn tôi đã ngã xuống đất vì run. Thậm chí tôi còn cảm giác mình đang bị rút hết sức lực, nhích một ngón tay thôi cũng là điều gì đó hết sức khó khăn.

Ngay khi tôi nghĩ mọi chuyện không thể tệ hơn được nữa, thì tôi nghe thấy cái giọng quen thuộc của quả bóng. Hay thật. Đập vỡ cửa sổ đúng là một ý tưởng sáng suốt đấy, Lucas ạ. Tôi nghiêng chặt răng.

"A! Grudy! Cậu đang chơi trò gì đấy? Cậu có thấy Lucasie đâu không?"

Quả bóng của Lucas vẫn dùng cái chất giọng hào hứng đó để mà nói chuyện. Nhưng giờ, thay vì cảm thấy yên tâm vì thái độ của nó, tôi lại ghét nó ghê gớm. Dường như nó muốn bọn người kia phát hiện ra tôi càng nhanh càng tốt.

Ồ, tôi đã nói mà. Giết người và làm cho chúng ta khổ, là lẽ sống của bọn chúng rồi.

Nhưng sau khi nó nói thế, cơn sóng âm thanh "thịt, thịt" đã bị chặn đứng một cách đột ngột. Không gian trở về tĩnh lặng trong chốc lát. Tôi vẫn đang nhắm mắt, nên cũng không rõ tình hình bên ngoài thế nào.

Và tôi vẫn đang cầu xin trong câm lặng.

Ai đó, làm ơn cứu tôi với.

Lucas, sao lúc đầu, cậu không dùng khẩu súng chết tiệt của cậu mà bắn bỏ hết lũ người này đi?

Table of Contents

Mục lục

[0]

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

[6]

[7]

[8]

[9]

[10]

[11]

[12]

[13]

[14]

[15]

[16]